

הספד לסבתא ריני

מתוך הספר של אמא,

"ג'רנו בללללל באזור של פולצ'י רכבת, אבל ברוח הלמנים
הללו חיינו כאילו אנו באי בודד. הבית היה בראש מדרון
תלול, באחד משה בתים שבהם גרו: רופא, רופא
סינייט, צורק דין וצוד שתי משפחות אמידות. הבית הספר היינו
שלוש ילדות יהודיות בכיתה של שלשים בנות ומהיום הראשון
יצאנו מהכיתה בלמן שהתקיימו תפילות. כבר אז נלמד הלרע
של תחושת השונות, שממנו סבלתי כל חיי הסקוטלנד.

כשהייתי בת 13 עברנו לדרום ללללל והייתי מתבודדת הרבה
בית. אחד הציסוקים האהובים עליי היה לסאור את וילונות
הבית, לפתוח פטפון, ולרקוד ולרקוד.

ב-1939 קרה הנס בחיי, הטי חברתי הטובה, הודיעה לי שאנו
יכולות להצטרף לתנועת ה"בונים". לא ידענו ולא היה לנו
איכפת מה זה - הצטרפנו. בפגישת הבונים הראשונה
התאהבתי במייקל, הייתה לו אהבה ממש ראויה.

היינו חבורה נהדרת של כשנים עשר איש שקיבלו החלטה
לעלות לארץ.

במלחמה יצאתי להכשרה בארזי לי. במשך הזמן גם מייקל
הצטרף ו-1943 התחתנו, ומיכאל אדיס.

בדצמבר 1948 עלינו סופסוף על ספינה בדרכ לארץ.

זכיה נולדה בחדרה, חמישה שבועות אחרי עלייתנו ארצה,
ומיכאל נסע בשליחות לאנגליה, נשארתי לבד למשך כ-11
חודשים, שבהם הספקנו לעלות לכפר הנשיא. אותי שילבו
לעבודה במכסה.

השנים הבאות היו רציף של ילדים וילדות, עבדתי בבתי ילדים.
וב-1953 נסענו בשליחות לדרום אפריקה. היו אלו שנים

קשות מאד עבורי, וכשחזרנו, צבדתי כאקונומית ואחר כך
בח'ינוק.

המפגש הראשון שלי עם החומר כבש אותי ומהלך השנים
הצמקתי את היכרותי עם התחום, כתחתי סדנאות והפכתי
למורה למלאכה בבית הספר.

ב - 1972 נבחרתי לשמש כמזכירת הקיבוץ, תקופה לא קלה
שכללה את מלחמת יום כיפור.

ב1979 - יצאנו מייקל ואני לבקר את יהדות הדממה
ברוסיה, הייתה לו נסיעה משמעותית מאד עבורי.

בשנת 2000, מייקל נפטר באופן פתאומי.

2010 - עוד מפגש משפחתי, אני מרשימה יותר את החוסר
ומוצאת עצמי בוכה כל יום. הבנות מבקרות הרבה וצביה
דואגת לי כל יום, אבל אני מוכנה כבר ללכת".

חמש שנים עברו, שנים לא קלות לאימא, הלכת ודעכת לאיטך ועם כל הקושי
והזיכרון האובד, הצלחת לשמור על הכבוד והאצילות האופייניים לך.

נוחי על משכבך בשלום, אנחנו אוהבים אותך וננצור אותך לעד בליבנו.

אוהבים צביה, אילנה, דורון, אורית, דניה ומרגלית

